

- A bemutatónak most, és itt van vége – ez a lezárás, bár határozott volt, nem az előadó szájából hangzott el, hanem a férfi mondta ki, aki csak ebben a pillanatban lépett be a terembe.

Energikusan előrement a pulthoz, át az ültében derékból hátratekeredő, zömében nyugdíjas hallgatóságon, viselkedésében érezhető féken tartott dühvel, és megállt. Várakozóan nézett a másokra. Az odapillantott rá, már ismerte, és most arról próbált meggyőződni, mennyire veszélyes fizikailag ez az ember. Megnyugodhatott, a férfi láthatóan tudott uralkodni az indulatán. Negyvenes évei közepén járó, borotvált arcú cigányember volt, inge gondosan betűrve, lábán rendben tartott bőrcipő. Füles aktatáska volt nála, és a kezében kocsis kulcs.

- Nem veszélyes – értékelte az előadó magában, megnyugodva. – Mellesleg nem rosszabb, de nem is jobb pasi nálam.

A következő pillanatban kezét sután végighúzta vékony copfján. Szabadsága szimbóluma volt ez az egérfarok, alkalmas hosszúságú, hogy kibontva futni lehessen vele a szélben. Hogy lebegjen. Ha pocakkal is, de mindenképpen.

Egy idősebb, törékeny testalkatú idős hölgy, fehér fűrtjei csinosan berakva, kihasználva a keretek nélküli helyzet nyújtotta lehetőséget, fűrgén felpattant, és kisurrant az ajtón. A többiek szedelőzködni kezdtek, váratlan szabaduláserzéssel a szívükben. Már túl voltak a bemutató „kapok” részén, és nem akartak eljutni az „adok”- ig. Előfordul.

A vendégek jelenléte azonban kényszerhelyzetbe hozta az ügynököt. Nyugodtan összecsomagolta hát egészséges áruit logós táskájába, és nem annyira egészséges gondolatait a fejébe. Száját kissé összeszorította, nehogy kihallatszódjon valami.

- Kocsiba ülünk, és hazamegyünk – ez volt a férfi utasítása, de a magyarázat is. Nem akarta megfélemlíteni a copfost, de határozottan végig akarta vinni a tervét.

Haza? A jelenlegi összefüggések egyre világosabb tudatában talányosan hangzott. Kinek a hazája? Lehet-e otthonnak nevezni egy ennyire ingatag háttérű helyet? Melyikük számára bír az otthon jelentéssel az a ház, ahol a nő él? Van-e most bármelyikük számára is olyan szellemi menedékhely, amit a haza szóval lehetne jelölni?

Félni nem félt, valamennyire már ismerte az emberét. Vagy inkább a nő emberét. Találkoztak már, elhangzott az udvarias kérés, hogy ne járjon a felesége után.

Beült vele a kocsiba. Miért? Ez volt a legegyszerűbb? Ő is megoldásra vágyott? Kíváncsi volt? Ez volt valójában élete eddigi legizgalmasabb kalandja? Supertramp létére... (Amihez már csak egy szupertrampli hiányzott.)

Útközben nem beszélgettek, nem érdekelte őket egymás élete, és nem próbáltak udvariaskodni. De ha akartak volna is, nem tudhatták, mit ír elő erre a helyzetre az etikett. Bár már ideje lenne, hogy ez a kézikönyv megszülessen, és lehessen mihez igazodni... Húsz percig ültek némán, de nem haragban.

Egy Budapest környéki kis családi háznál parkoltak le, az ügynök érdeklődve nézett szét. Viszonylag nagy ház volt, sárgára vakolva, a kertben a fű csenevész, foltokban kiégette a nap. Az udvarban, valami sufni oldalához támasztva két működő bicikli, és három részben alkatrészeit vesztett jószág állt, a háromkerekűtől a kitámasztóság minden életkor mementójaként. Egy vaslában sárga fű virított. A szárítókötélen cserkész táborokban osztogatott pólók száradtak, mellettük nagyméretű pamut bugyi, atlétatrikó. Kedvetlen lett a látványtól, maga se tudta meghatározni, miért. Talán a bugyik mérete miatt.

Az előszobában kilenc pár cipőn lehetett rögtön átesni, meg egy kockás iskolatáskán. Izzadt zokni szaga keveredett a sülő palacsintáéval. A férj rögtön megtalálta magát az udvarias

házigazda szerepében. Előreengedte a „másikat”, és mutatta az utat a konyhán keresztül a nappali felé. Útjukon rengeteg növény kísérté őket, és a vízszintes felületen: számlák, aláírandó dolgozatok, gyöngyállatkák, és zsíros ujjlenyomatok. Cselekvésnyomok. Félbehagyott munkazajok.

A konyhában ujjatlan trikós, hosszú szoknyás, mezítlábas lány palacsintát sütött. Egy kisebb fiúgyerek, akin valahogy rajta maradt a délelőtti ünneplő, az elrontott palacsintákra vadászva tipródott a lány könyöke alatt. Begyakorolt helyzet volt.

- Ő Anna lányom –mutatta be a vendégnek, és rokoniasan magyarázni kezdett, komolyan, figyelmesen. – Vele most ott tartunk, hogy már nem lehet tovább halogatni a fogszabályozást, de hát ez elég nagy beruházás. Állandóan harcolni kell vele, hogy ne fesse a haját, és tiltjuk a piercing-et, meg a tetoválást is. – megölelte a lányát, és zavartalanul folytatta tovább.

- Áron felébred éjszakánként, átjön a takarójával, és kettőnk közé fekszik. Egy idő után átfordul fejtől-lábtól, és rugdossa az ember fejét, a kis kópé. Hajnalban aztán vissza lehet vinni az ágyába. Vettünk neki lábhintőport, mert szörnyen izzad a talpa, csak így meg az egész lakás tele van fehér lábnyomokkal.

- Kérsz egy kávé? – kérdezte természetes kedvességgel. A másik megnémulva bólintott, majd ismét időszakos katatóniába esett.

A házigazda két kávé készített. Egy erős presszókávé magának, cukorral, ám mentesen a világ vékonyságot és fiatalságot elváró nyomásától. Cukorral itta, mert úgy szerette, és kész. A másiknak viszont minden kérdés nélkül könnyű, tejhabos cappuccino-t adott, tálcán, kísérővel, és elétette, mint egy véleményt. A vendég megérezte ebből valamit, de az ital valójában tökéletesen eltalált volt, hátradőlve, hálásan kortyolt, és az ismerős ízbe kapaszkodva szétnézett. Könyvek, szociológia, drámák, zömében magyar szerzők tollából, sajátos hangulatú fekete-fehér fotók a 60-as évek Magyarországaról.

Ismerte az asszonyt, jaj, nagyon is ismerte, épp emiatt voltak itt most kettesben. (Tényleg, ketten?) De semmi nyomon követhető nem volt itt az asszony lényéből, semmi asszonyiság nem hagyta rajta jeleit a lakáson. Sehol egy kis jelenlét, ami arra utalna, hogy mit csinál itthon szívesen ez a nő, minden, ami körülvette, a férfi volt, meg a gyerekek. Fekete keretes, markáns olvasószemüveg feküdt egy Jóbról szóló könyvön, szára tövén meglazult a csavar. Ez a részlet megzavarta, nem akarta látni, a hosszú beszélgetős délutánok hangulatát akarta érezni, az asszonnyal, akin soha nem lógott gyerek, soha nem volt palacsintaszagú, és sárga csekkek sem heverték éteri környezetükben. Csak aura volt, áramló csi, meg futás a szélben. Csak úgy csörgedezett a flow.

- Jó is, ha körülnézel – folytatta továbbra is barátságosan a férfi. – Van itt néhány megoldani való dolog. A kút vize hidrofor-ral van bevezetve a házba, de ez a vacak hetente elromlik, szét kell szedni darabjaira, valószínűleg a nyomáskapcsolóval van baj. Ádám fiam szerint ripityom – elmosolyodott. – A kazánt is cserélni kell nemsokára, és persze a négy gyerek mellé jó lenne egy mosogatógép.

- Négy? – ámult el a vendég. Ismerte a nő minden lelkes gondolatát a termékekkel való gyógyítás csodálatos világáról, a gyönyörű természetről, és a lehetőségekkel teli jövőről, de a gyerekei számát nem tudta.

- Négy. Na meg itt vannak a szülők, unokatestvérek, tartozások.

- Tartozások? Kinek?

- Nem kinek. Kihez...

Csönd lett. Szólni nem szóltak, de érteni kezdték egymást.

Az ajtóban egyszer csak ott állt az asszony, kissé rémülten nézte az urát, meg a másikat.

Termékmintákat tartalmazó csomagját rátette Jób könyvére. A szemüveg szára tovább lazult. Csendesen, kissé harcias arckifejezéssel állt a két férfi előtt. Férje a megszokott társalgási hangján folytatta a beszédet, nem ment elé, mint máskor szokott, és nem érintette meg.

- Hát így élünk. Innen tudjátok folytatni. Ha szeretitek egymást...

Azok nem néztek egymásra.

A férfi később kivitte a másikat kocsival az állomásig, tovább nem érezte feladatának, sorsára bízta. Az megállt a vonatablaknál, és suta mozdulattal végighúzta kezét egérfarok- copfján.